

Gölgelerden Çıkan Adam

“Ah, buna inanamıyorum,” dedi Şingirdak Otukuru. “İşlerden başımı kaldırdın ve yemeğe gidiyoruz, öyle mi? Hem de kutlama yemeğine! Ne kutlaması bu?”

Aracın ön koltuğunda oturuyordu. Şoförün sağında. Ona kalsa direksiyon simidini kavrayıp gaz pedalını köklemek, İstanbul’un gece gündüz insan kaynayan noktalarından biri olan Taksim Meydanı’na doğru aracı son sürat sürmek isterdi. Akşam trafiği buna ne kadar izin verirse tabii. Seviyordu araba kullanmayı, ne yapsın?

Ama işe bakın ki, denediği pek çok şey gibi (heykeltıraşlık, ressamlık, aşçılık, yazarlık, şairlik ve daha nice) şoförlükte de başarılı değildi. Altı kez kendi aracını, dört kez eşininkini, bir kez de en yakın arkadaşı Nurten İpesapa’nın son model Mercedes’ini parçalamasının ardından ehliyetine el konulmuştu. Polisler tarafından değil, doktor eşi Hayrettin Otukuru tarafından. Adamcağız eşinin –şükür ki– burnu bile kanamadan atlattığı bu kazalardan sonra otoritesini kullanmak zorunda kalmış, ehliyeti kapıldığı gibi özel kasasına kilitlemişti.

Bu olaydan sonra kadının, emektar şoför Vecihi Çol'u türlü bahanelerle kandırıp (Arkadaşım uçağı kaçırmış! Kocam üstüne kahve dökmüş! Kedim bayıldı!) aileye ait araçları kaçıрма girişimleri de olmuştu birkaç kez, ama neyse ki yaşlı adam sonunda, "Hayır! Anahtarını size vermem!" demeyi öğrenmişti. Bu sağlam duruşu sergileyebilmek için patronu Doktor Otukuru'dan sağlam bir azar işitmesi gerekmişti gerçi, ama olsun, nasılsa ikisinin arasında kalan bir sırda bu. Şingirdak Hanım şoförün ödün vermez tavrının altındaki ana nedeni bilmiyordu. Kuşkusuz tahmin ediyordu, ama yine de bilmiyordu.

"Ee, söyle artık," dedi arabayı kullanan kocasına bakarak. "Kutlama yemeğı yiyeceğiz' dedin. Ne kutlaması?"

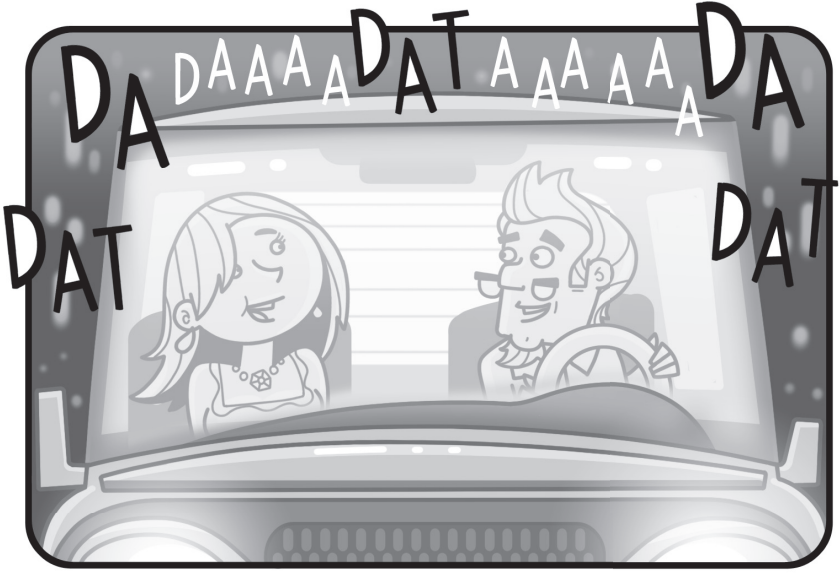
Doktor Hayrettin Otukuru, "Sürpriz," diyerek yarım ağız gülümsedi.

"Sürpriz seven biri değilim," dedi Şingirdak Otukuru. "Bunu sen de biliyorsun. Ay, bak vallahi çat diye çatların şimdi burada! Vecihi Efendi'yi bile almadın yanımıza. Neyi kutlayacağız?"

Hayrettin Otukuru, "Bu araba yazlıkta durduğuna göre Vecihi Efendi İstanbul'dan Şile'ye gelip araba mı alacaktı yani?" dedi. "Hem seninle yalnız olmak istemiş olamaz mıyım?"

Şingirdak Otukuru kıkırdadı. Bir şeyler söyleyecek oldu, sustu. Bu güzel anın büyüsunü bozmak istemiyordu. Kocasına sevgiyle bakarak gülümsedi.

Çevredeki eğlence merkezlerinden yansıyan ışıklar aracın ön camında dağılıp yüzüne yayıldıkça, Doktor Otukuru rengi her saniye değişen bir maske takmış gibi görünüyordu.

Çıkkık elmacık kemikleri, çökük yanakları, şakakları kırılmış kahverengi saçları, buz mavisi gözleri varolmayan bu maske sayesinde renkten renge giriyor, ellisine merdiven dayayan adam neredeyse yirmi yaş genç görünüyordu.

Ne yalan söylemeli, bu gençleşme durumu Şingirdak Hanım'ın pek de hoşuna gitmiyordu. Çünkü kendisi geçen zamanla birlikte gençleşmiyordu. Tersine, her gün biraz daha yaşıyor, üstüne üstlük şişmanlıyordu da. Daha şimdiden kocasının iki katı cüssedeydi ve adamın –tamamen ışık oyunlarından kaynaklanan bir yanılsama olsa da– bırakın yirmi yaşı, yirmi gün bile gençleşmesini istemiyordu. Seviyordu onu çünkü. Hemen hemen otuz yıldır birlikteydiler ve Şingirdak Otukuru kocasının yer almadığı bir hayatı hayal bile edemiyordu. Kendisi yaşlanır da kocası genç

kalırsa onu elinden kaçırabilirdi. Tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi.

Kocasının bu kez mavi ışıklarla aydınlanan yüzüne bakarak, “Kuşkulanmaya başlıyorum artık,” dedi. “Yoksa bu kutlama işi yalan mı? İflas mı ettik yoksa? Beşiktaş’taki klinik nalları mı dikti?”

Hayrettin Otukuru gülümsedi. “Klinik yaşayan bir varlık olmadığına göre, hele ki kendisine beygir diyemeyeceğimize göre, nalları da dikemez,” dedi keyifle.

“Ne bu şimdi, şaka mı?” diye terslendi kadın. Oysa kocasının keyifli tavrı hoşuna gitmişti. İşlerin yolunda olduğunun göstergesiydi bu.

“Han’fendi şakamızı beğenmediler mi?” diyerek gülümsedi Doktor Otukuru.

“Ben ona şaka demedim.”

“Ne derdin?”

“BOŞAG derdim.”

“BOŞAG da nedir?”

“Başarılı Olamamış Şaka Girişimi!”

“O zaman ben de sana ŞAK derdim.”

“ŞAK ne peki?”

“Şakadan Anlamayan Kadın!”

Gülüştüler. Hem de nasıl. Nilüfer’in radyodan yayılan şarkısı bile tuhaflaştı bir ara: Erkeklerhahahahahaha ağlahihihihihhi mazhohohohohoho silhehehehehe gözhahahahah yaşhıhıhıhıhıh ınıheheheheh...

Sonunda Şingirdak Hanım kahkahalarını dizginleyerek, “Gerçekten ne oldu?” dedi. “Söyle artık! Neyi kutlayacağız?”

Yüzündeki tebessüm gururlu bir bakışla yer değiştiren, “Başardım,” dedi Doktor Otukuru.

“Neyi başardın?”

“Sence?”

Kadın ellerini yüzünün hizasına kaldırıp tombul parmaklarının arasından caddeye baktı. Silik yıldızların titreştiği göğe çevirdi gözlerini sonra. Aklından türlü seçenek geçerken küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Bunu bilse mutlu olurdu kuşkusuz, ama kocasının neyi başardığını düşünmeye odaklandığı için, diğer her şeyi –genç görünme takıntısını bile– unutmıştu.

Yeterince beklediğini düşünen Doktor Otukuru, “Bulamanın mı?” dedi muzip bir gülüşle. “İpucu vereyim o zaman: En olmadık şeyleri getir aklına.”

“En olmadık şeyler... En olmadık şeyler...” diye mırıldanarak yıldızları izlemeyi sürdürdü kadın. Neden sonra, aracın içindeki tüm havayı ciğerlerine doldurmaya çalışırcasına, derin, sesli bir nefes aldı. Kocaman açılmış gözlerini kocasının gururla gülümseyen yüzüne çevirdi. “Hayır!” dedi. “Onu başarmadın, değil mi?”

Doktor Otukuru “Onu başardım,” diyerek güldü.

Kadın şaka yapıp yapmadığından emin olmak için dikkatle süzdü kocasının yüzünü. Sonra da Nilüfer’in ardından şarkısına başlayan Teoman’ın sesini bastıran bir çığlık koy-verdi.

“AMAN TANRIM! BAŞARDIN! ONU... ONU... AMAN TANRIM! GERÇEKTEN BAŞARDIN!”

Karısının aksine sakın bir sesle konuştu adam.

“Evet, ışınlama makinesini yapmayı başardım.”

Kadın derin soluklar alıp vermeyi sürdürdü. Kocasının yüzüne ilk kez görüyormuş gibi dikkatle bakıyor, inanılmaz haberi sindirmeye çalışıyordu.

“Ben... ben... yani sen... nasıl oluyor da bu kadar sakin durabiliyorsun? Dünyayı değiştirecek bir icat bu. AMAN TANRIM! IŞINLAMA MAKİNESİ!”

“Dünyanın değişeceği kesin,” dedi Doktor Otukuru. “Hayatımızın değişeceği de.”

Bu seçeneği düşünmeyen kadın afalladı. Aklına ayrılık olasılığı düşüverdi hemen. Öyle ya, dünyanın gelmiş geçmiş en önemli icatlarından birini gerçekleştiren kişiyi onun yanında bırakacak değillerdi? O televizyon kanalından bu televizyon kanalına, o programdan bu programa çıkacaktı kocası. Üniversiteler, dernekler, devlet organları, büyük şirketler, hatta belki de yabancı ülke ajanları peşine düşecekti. Hepsi de tek şeyi isteyecekti: Işınlama makinesini tasarlayan müthiş beyni kazanmak!

Şıngırdak Otukuru, az önceki coşkunun tersine, bu kez korkuyla, “Bundan kimseye söz ettin mi?” diye sordu. “Başka kimse biliyor mu ışınlama makinesini?”

“Tabii ki hayır,” dedi kocası. “Beşiktaş’taki kliniğin bodrum katını depo olarak kullanacağımı söyleyerek boşalttırmıştım, biliyorsun, makineyi oraya kurdum. Denek olarak da kendimi kullandım.”

Şıngırdak Otukuru nefes alamadığını hissetti bir an. Yanlış mı duymuştu? Biricik kocası son derece tehlikeli olabilecek bir deneyde kendini denek yapmış olamazdı. Yine de, “Ne yaptım dedin?” diye sormadan edemedi.

Son derece doğal bir şeyden söz edermiş gibi, “Denek olarak kendimi kullandım,” diye yineledi adam.

“DENEK OLARAK KENDİNİ Mİ KULLANDIN?”

“Evet. Ne var bunda?”

“NE DEMEK ‘NE VAR BUNDA!’ SANA BİR ŞEY OLABİLİRDİ!”

“Olmadı ama.”

“AMA OLABİLİRDİ!”

“Ama olmadı.”

Kısırdöngüye dönüşen bu tartışmayı uzatmak istemeyen Şingirdak Otukuru havaya sert bir “HİM!” sesi bırakarak önüne döndü.

“Trafik berbat yine,” dedi Doktor Otukuru.

Belli ki gerilimi yok etmek için konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Bu çaba, karısının ateş saçan gözlerle bakıp bir “HIMMM!” daha savurmasından başka işe yaramadı.

“Bak, elbette makineyi ilk anda kendi üzerimde denemedim,” diye açıklamak zorunda kaldı Hayrettin Otukuru. “Önce cansız nesnelere ışınlamayı denedim. Daha sonra sokaktan bulduğum birkaç kediyi, büromdaki saksı çiçeklerini... İşlemin tamamen güvenli olduğundan kuşkuym kalmanınca girdim makineye.”

“Neyse, bu da bir şeydir,” diye homurdandı Şingirdak Hanım. “Nereye gönderdin onları?”

“Kimleri nereye gönderdim?”

“Neden bahsediyoruz biz?”

“Işınlama makinesinden.”

“Tamam işte, ben de onu soruyorum. Sözüne ettiğin şu çiçekleri, kedileri, diğer nesnelere nereye gönderdin?”

“Tabii ki Şile’deki yazlık köşke.”

“Hepsini aynı yere mi gönderdin yani? Başka bir yer demedin mi?”

“İsterdim, ama sadece bir tane alıcı yapabildim bu kadar kısa zamanda.”

Şingirdak Hanım, ışınlama makinesiyle ilgili ne kadar az şey bildiğini düşünerek sıkıntıyla iç geçirdi. “Alıcı da nedir?” dedi sonra.

“Işınlanan kişinin yeniden maddeleştiği kabin.”

Bir kez daha nefesi kesildi Şingirdak Hanım’ın. “Ye... yeniden maddeleşmek mi?” dedi güçlkle.

“Evet. Niye şaşırдың?”

“Şu... şu ışınlama işini... Şunu iyice bir açıklasana bana sen!”

“Nesini açıklayayım?”

“Nasıl çalışıyor bu makine?”

Doktor Otukuru dakikalardır bir santim bile ilerlemeyen trafiğe sıkıntılı bir bakış attıktan sonra, “Duş kabinlerini düşün,” dedi. “Klinikteki ışınlama makinesi o kabinlere benziyor. Bir benzeri de Şile’deki köşkte var. Işınlanacak nesneyi klinikteki makineye koyuyoruz. Bu makine nesneyi tarayıp DNA yapısını belirleyerek Şile’deki makineye iletiyor. Sonra tepedeki madde ayrıştırıcı devreye girerek nesneyi en küçük zerreciklerine ayırıp emiyor. Ses dalgalarının telefon tellerinden elektriksel akımlar olarak akmasına benzer bir yöntemle emilen bu zerrecikler Şile’deki makineye iletiliyor.